

Artikel fra
Årsskriftet Critique
første årgang, 2008

Udgivet af Konservative Studenter i Aarhus,
Christian Houlberg Skov, stud. mag.
Rasmus Ladekjær Pedersen, stud. scient.

Under den personlige friheds fane

Af professor, dr. med. Peter Norsk, hovedbestyrelsesmedlem (K)

Om forfatteren

Peter Norsk (f. 1953) er dr. med. og professor ved Københavns Universitet. Medlem af hovedbestyrelse i Det Konservative Folkeparti 1980-83, 1988-89 samt igen fra 2002 og frem.

Det sker ikke så sjældent, at jeg som konservativ hovedbestyrelsesmedlem konfronteres med, at Det Konservative Folkeparti hører fortiden til, og at partiet derfor ikke har en politik, som tiltaler de unge. Mange opfatter nemlig konservatisme som noget gammeldags, der har at gøre med begreberne Gud, Konge og Fædreland og noget, som ligner Dansk Folkepartis politik. Derfor tror mange, at vi konservative ikke har den store fremtid for os.

Intet kan være mere forkert. Den moderne konservatisme blev grundlagt i 1916 med dannelsen af Det Konservative Folkeparti, hvor den gammeldags nationalkonservatisme blev lagt i graven. Siden da har konservatismen koncentreret sig om forsvaret for den personlige frihed og det personlige ansvar over for den efterhånden altfavnende statsmagt, og i de sidste år har det Konservative Folkeparti endvidere udviklet en politik, som giver klart udtryk for en globalistisk, frihedsorienteret og fremadrettet kurs.

Hvad er så den moderne konservatisme, og hvilke værdier bygger den på? Konservatisme kommer af ordet konservere - at bevare. Konservatismens mål er først og fremmest at bevare to ting: Den personlige frihed og det personlige ansvar. Det begyndte i 1915, hvor grundloven blev ændret og den lige og almindelige valgret gennemført. I den forbindelse omdannedes partiet Højre til Det Konservative Folkeparti, hvormed den moderne konservatisme blev grundlagt. Nogle af dens principper fremgår af følgende afsnit, som blev vedtaget i forbindelse med dannelsen af partiet:

Den stærkt udvidede valgret kan blive en fare for samfundets rolige udvikling og en trussel mod selvhjælps- og selvstændighedsdrift, det private initiativ og den personlige ansvarsfølelse, ved at åbne mulighed for Socialdemokratiets og radikalismens hensynsløse fremtrængen. Derfor bør al sund konservatisme i vort samfund især samles til værn og støtte for mellemstanden i by og på land, så vist som det først og fremmest er på denne klasses samfunds- og kulturarbejde, det moderne Danmark er bygget op.

Derefter kommer en meget vigtig sætning:

Denne samling bør ske under den personlige friheds fane - og det er da denne, Det Konservative Folkeparti vil rejse som bannermærke i vort folk.

Den personlige friheds fane har været ledetråden for konservatismen siden 1915 og er det stadig. Hver gang Socialdemokrater, radikale og andre - fx Dansk Folkeparti eller SF - fremsætter lovforslag, som i godhedens navn vil udvide den offentlige forsørgelse, står vi konservative vagt om den personlige frihed. Det har vi gjort lige siden partiets dannelse i 1915, og det gør vi stadig.

Konservatisme er således at værne om den personlige frihed ved at skabe den rette balance mellem stat og individ. Hvis staten er for lille som i et liberalistisk samfund, vil anarkiet dominere og de stærke tiltage sig frihed på bekostning af de svage, og hvis staten er for stor som under socialisme, vil friheden være en illusion for alle. Kunsten er så at opnå den størst mulige grad af frihed for flest mulige borgere ved at finde den rette balance imellem de to ekstremer. Det er dét, som er konservatismens mål.

Det er grunden til, at Det Konservative Folkeparti i første halvdel af forrige århundrede gik ind for en udvidelse af staten med øgede skatter til følge. Dengang i 1930'erne, hvor skatteprocenten var omkring 14, og vi havde en slags minimalstat, var der nemlig brug for en udvidelse af offentlig virksomhed til at bekæmpe den sociale nød, udbygge infrastrukturen og sikre en dynamisk udvikling af samfundet. Vi konservative har således deltaget aktivt i opbygningen af det danske velfærdssamfund selv om det i forrige århundrede betød en større stat og højere skatter, men vi har altid gjort det med dét meget væsentlige for øje: At bevare den personlige frihed og det personlige ansvar.

I forhold til dengang er vi i en helt anden situation i dag med en alt for stor stat og for lidt personlig frihed. I et samfund, hvor over halvdelen af en arbejdsindkomst konfiskeres gennem beskatning, og hvor den offentlige sektor pr. indbygger er en af de største i verden, er det konservatisme at begrænse statens magt. Det kommer derfor helt an på udgangspunktet, om man som konservativ vil udvide eller begrænse offentlig virksomhed.

Poul Schlüter var som formand for Det Konservative Folkeparti om nogen bannerfører for den personlige frihed. I erkendelse af at statens voksende magt over den enkelte allerede dengang burde begrænses, sagde han i 1975 på Det Konservative Folkepartis landsråd:

Det offentliges magt er for stor. Nu skal vi en anden vej for at få den naturlige balance, som mennesker har lyst til at vedkende sig. Det største sociale problem i Danmark nu er nemlig, at folk med almindelige indtægter betaler for meget i skat. Så lad os sige det og arbejde for at få det ændret.

Det interessante er, at den offentlige sektors størrelse dengang var under halvdelen af, hvad den er i dag, og skatterne tilsvarende lavere. Hvis det derfor dengang var rigtigt at begrænse det offentliges virke og lette skatterne, er det selvfølgelig for os konservative endnu mere rigtigt i dag.

Derfor har Det Konservative Folkeparti i den nuværende VK-regering siden 2001 været den kraftigste fortalere for skattelettelse og for en mere effektiv offentlig sektor. Det har ført til de største skattelettelse nogensinde siden 1974 og til en kommunalreform, som vil smidiggøre offentlig virksomhed. På disse punkter er det Konservative Folkeparti i nøje overensstemmelse med sit historiske grundlag, hvor partiet siden 1916 altid har arbejdet for at holde skatterne i ave og for en effektiv og ikke for stor offentlig sektor.

Konservatismens kerne er således at beskytte den personlige frihed og den enkeltes dispositionsret over egne indtjente midler, men den er selvfølgelig langt mere end det. Konservatismen tror på individet og tager udgangspunkt i det enkelte menneskes værdighed og ukrænkelighed. Derfor bør et individ bedømmes på sine handlinger og personlighed og ikke på den gruppe, det tilfældigt måtte tilhøre.

Her er den moderne konservatisme på kollisionskurs med nutidige nationalister som Søren Krarup, Jesper Langballe og Dansk Folkeparti. Hvor de bedømmer den enkelte på geografisk oprindelse, etnisk baggrund og religion og taler om "dem" og "os", så gør den moderne konservatisme det modsatte og tager udgangspunkt i individet.

Som konservative er vi nemlig i opposition til bevægelser af politisk, nationalistisk eller religiøs art, som betragter mennesket i grupper og kollektive tilhørsforhold. Historien har nemlig vist, at socialisme, fascisme, nationalisme og religiøs fanatisme, som bygger på fremme af gruppeinteresser på bekostning af andre, fører til ulykker for menneskeheden. Hvis den enkelte på forhånd dømmes på social status, etnisk oprindelse, køn, religion eller andet og ikke på personlighed og handlinger fører dette uvægerligt til det ufrie, totalitære samfund.

Dansk Folkeparti har dét tilfælles med socialisterne, at de tager udgangspunkt i kollektive tilhørsforhold og betragter samfundet som opdelt i forskellige interessegrupper. Fx udgør "de gamle" en gruppe, som skal tilgodeses med en ældrecheck, og alle indvandrere med muslimsk

baggrund dæmoniseres til fjender af demokratiet. Her skelner Dansk Folkeparti ikke mellem individer, sådan som vi konservative gør.

Søren Krarup har i adskillige tidligere indlæg påstået, at konservatisme er anti-idealisme, og at globalisme er i strid med konservativ tankegang. Det forholder sig helt modsat.

Konservatisme er idealisme, for konservatismens mål er at udbrede de vestlige demokratiske frihedsideal og menneskerettighederne til flest mulige. Den konservative er ikke tilfreds med, at kun vi i Danmark nyder godt af demokrati og frihed.

Det er derfor, at Det Konservative Folkeparti kæder menneskerettigheder og udviklingshjælp sammen og føler et socialt ansvar over for de fattige i U-landene. Det er derfor, at vi konservative støttede befrielsen af Afghanistan og Irak. Det er derfor, at moderne konservative er ubetingede tilhængere af EU og ikke på forhånd afviser Tyrkiets optagelse. Det er derfor, at vi konservative altid har været tilhængere af NATO og for et ubrydeligt venskab med USA, for vi konservative er nemlig globalister.

I en verden, hvor menneskers nære relationer ikke længere er geografisk bestemte, fordi man ved et klik på computeren kan komme i kontakt med mennesker på den anden side af jorden lige præcis, når man selv ønsker det, angår verdens sociale nød og elendighed os alle sammen. Venskaber, forhold og relationer opstår hele tiden på tværs af grænser, lande og kulturer alene af den grund, at det er teknisk muligt. Når det er realiteternes verden, må og skal konservatismen være global.

Konservatismen er derfor frihedselskende, idealistisk og global. Vi konservative udviser respekt for alle uanset religion, hudfarve, kultur og etnisk baggrund. Det afgørende er, hvordan det enkelte individ er og opfører sig, og ikke hvor det kommer fra. Heri er der en afgørende forskel til Søren Krarup og Dansk Folkeparti. Vi vil fremtiden - de vil fortiden.

Et eksempel på forskellen mellem den nutidige moderne konservatisme og den gammeldags nationalisme, sådan som den praktiseres af Dansk Folkeparti, er liberaliseringen af navneloven. Da konservatismens kerne er at forsvare den personlige frihed og give den enkelte størst mulig valgfrihed inden for rammerne af ikke at antaste andres frihed, var en liberalisering af navneloven for et par år siden selvfølgelig i overensstemmelse med moderne konservatisme. Her i år 2008 tiltror vi konservative nemlig den enkelte så meget dømmekraft, at valg af navn bør være en personlig sag. Da Dansk Folkepartis konservatisme er fra før 1915, var dette parti selvfølgelig imod, at man selv skal kunne bestemme sit eget navn. Denne patriarkalske, totalitære og fundamentalistiske tankegang er derfor i direkte modstrid med moderne konservatisme, for som det lød på det første konservative landsråd den 22. februar 1916:

*Denne samling bør ske under den personlige friheds fane - og det er da denne,
Det Konservative Folkeparti vil rejse som bannermærke i vort folk.*

Den personlige friheds fane er stadig ledetråden for den moderne konservatisme og Det Konservative Folkeparti.